

For Økonomer anbefales Bogen særlig: Uden Kendskab til moderne Teknik vil vor Lære om Produktionens Betingelser blive falsk, hvor rigtigt og logisk man end forsøger at tænke.

Dr. L. V. Birck.

JULIUS HIRSCH: Die deutsche Währungsfrage. 92 S. Gustav Fischer. Jena 1924.

Grundlaget for dette Skrift er et Foredrag holdt i den videnskabelige Klub i Kieler-Institutet für Weltwirtschaft und Seeverkehr, og Skriftet er Nr. 9 i Rækken af disse Foredragsafhandlinger. Paa sin knappe Plads giver det — med de officielle Dokumenter som Bilag — en overordentlig instruktiv Redegørelse for hvad der hændte Marken fra 1920 til og med Rentebanken. To Ting bliver mere end andre tilbage i ens Erindring: Rigsbankens Uvilje til at stabilisere Marken saa længe Handelsbalancen var ugunstig, og den Diskontopolitik, der „for at skaane Erhvervslivet“, muliggør det — som Forf. viser det — for en Mand, der laaner Mark hos Rigsbanken paa 3 Maaneder og derfor f. Eks. $\frac{1}{1}$ 1922 køber 100000 \$, i Løbet af Tiden til $\frac{30}{5}$ 1923 at have tjent 346496 \$, alene ved en stadig Gentagelse af denne Laaneforretning.

Forf., der er „Staatssekretær z. D.“ og som saadan har staaet Begivenhederne nær, synes endnu under Indtrykket af den uhyre Nervebelastning, Markfaldet maa have været. Der kommer derved over hans Stil, saa klar og mandig den iøvrigt er, en Skælven, som uvilkaarligt griber Læseren af disse korte Kapitler om et Sammenbrud, hvis Mage, alt taget i Betragtning, ikke er set, og som — det viser Rentebankordningen — kunde have været undgaaet, hvis ikke Praktikerne havde løbsk med Handelsbalance-Teorien mellem Tænderne og Rigsbanken holdt en Diskonto, der „for at skaane Erhvervslivet“ bragte store Dele af det tyske Folk til Tiggerstaven.

E. C.